

§ 23.

Hvis Fleerheden af Rettens Medlemmer under Boteringen finder, at Sagen ikke er saaledes oplyst, at endelig Dom kan sælbes i samme, affiger Retten en Reasumtionskjendelse, hvorved det paalægges Anklageren at søge de manglende Oplysninger tilveiebragte, hvorefter Sagen foretages til ny Behandling i Rigsretten efter de ovenfor fastsatte Regler.

§ 24.

Rigsretten kan tilkjende saavel Anklageren som Tiltaltes beskikkede Forsvarer, naar de derpaa gjøre Paastrand, Salairer, passende til deres Arbejde og Møie. Hvis Vidner fra andre Jurisdictioner have maattet møde personlig for Rigsretten, kan der, om de fordre det, ogsaa ved Dommen tilkjendes dem passende Godtgjørelse for Reiseomkostninger og Ophold paa Stedet under Forhøret. Alle disse Udgifter dømmes Tiltalte til at udrede, hvis han ved Dommen findes skyldig, men dersom han frifindes, eller han ikke formaaer at udrede det Idømte, afholdes de af Statskassen. Reisegebyr erlægges ikke i disse Sager, ligesaa lidt som Stempelpapir i samme bliver at benytte.

§ 25.

Naar Sagen er sluttet, udfærdiges en Domsact, der underskrives af Rettens Formand, parapheres af Justitssecretairen og tilstilles Justitsministeriet til videre fornøden Foranstaltning. Samtidigt dermed oversendes, hvis Rigsdagen paa den Tid er samlet, saavel Formanden i Folkethinget som Formanden i Landstinget en ligelydende Afskrift af denne Domsact, men er Rigsdagen ikke længer samlet, tilstilles disse Afskrifter det næste sammentrædende Folke- og Landsting. Rigsrettens Domme fuldbyrdes paa samme Maade som Høiesteretsdomme.

§ 26.

Den i Rigsretten førte Forhandlingsprotocol saavel som Stemmegivningsprotocollen og alle under Sagen fremlagte Documenter, forsaavidt de sidste ikke efter Sagens Tilendebringelse skulle tilbageleveres til det Sted, hvorfra de ere modtagne, henlægges i Rigsrettens Archiv, der bliver at bevare i Forbindelse med Landstingets Archiv.

Motiverne til foranflaaende Lovudkast, er saalydende:

Med Grundlovens § 72 er det bestemt, at en Lov nærmere skal ordne Forfølgningsmaaden ved Rigsretten, der, efter samme Paragraph, skal bestaae af 16 Medlemmer, som vælges paa 4 Aar, Halvdelen af Landstinget og Halvdelen af Landets øverste Domstol, blandt disses egne Medlemmer, og som selv vælger sin Formand af sin egen Midte. Den paafølgende § 73 fastsætter derhos, at Rigsretten paaflender de af Folkethinget mod Ministrene anlagte Sager (sfr. Grundlovens § 20) og at Kongen ogsaa kan lade Andre tiltale for Rigsretten for Forbrydelser, som han finder særdeles farlige for Staten, naar Folkethinget dertil giver sit Samtykke.

Med at tage under Overveielse, hvorledes Forfølgningsmaaden ved Rigsretten rettest ordnes, har man troet at den Rettergangsorden, som følges ved Rigets høieste Ret, i det væsentlige kunde lægges til Grund, dog med de Forandringer, som ville flyve af, at Rigsretten skal dømme i de under samme hørende Sager baade i første og sidste Instants, hvilket kun i sjældent forekommende Tilfælde skeer ved Høiesteret, hvor Sagerne da ordentligvis behandles skriftligt.

Da nemlig Grundlovens § 79 har opstillet den Hovedregel, at Offentlighed og Mundtlighed skal gjennemføres ved hele Retspleien saa snart og saa vidt som muligt, har man ikke anseet det tvivlsomt, at disse tvende Hovedgrundsatninger burde bringes til Anvendelse ved Behandlingen af de Sager, der henhøre under Rigsretten, og, og da nu Proceduren ved Høiesteret baade er offentlig og mundtlig, og saaledes i sig forener hine tvende Egenskaber, vil det findes naturligt, at man saavidt muligt har sluttet sig til den Rettergangsmaade, der bruges ved Høiesteret, og som baade i sig er vel ordnet og uden Vanskeligbed kan overføres paa Rigsretten, og dette saa meget mere, da Halvdelen af Rigsrettens Medlemmer efter Grundlovens oven citerede § 72 skal bestaae af Tilforordnede af Høiesteret. Da det dog ikke er muligt i den Lov, der skal ordne Forfølgningsmaaden ved Rigsretten, at give detaillerede og udtømmende Regler om alle en-